

DAGNINGEN

"UTAN PÅ DEN TIDEN
SKALL MAN KALLA JERU-
SALEM HERRENS TRON."

—JEREMIA 3:17

FÖRKUNNARE AV KRISTI NÄRVARO

FEBRUARI 1956

"Se, Han kommer med skyene".

(Upp. 1: 7)

*Se, jag komme vil i skyer, ja i storm og hvirvelvinn.
Hvis I vaker, beder, venter, vil I kjenne mine trinn."
Dog som fordum er det bare nogen ganske, ganske få,
der har troens öyne åpne, som kan tidens tegn forstå.*

*Disse vet, at trengselsskyen skjuler Ham, vår Frelser kjær.
Han, der engang blev korsfestet nu en seiersfyrste er.
Han er kommet for å kaste denne verdens fyrste ut.
Han er kommet som Jehovas — eget Bud.*

*De, som "legger jorden öde", som utgyter skyldlöst blod
må for sine synder böte etter Herrens eget ord.
Ti når seiersfyrsten Kristus kommer på sin ganger hvit,
sier Ordet — Han vil seire i vår klodes siste Strid.*

*Gled deg, Herrens lille skare, jordens Konge kommet er.
Han har lovet åpenbare for dem alle sitt naeruaer.
Og d e s e r med troens öyne bakom "sky" en stråleglans,
det er gjenskin av det Riket — som er Hans.*

A. P.

(Ovanstående poem jämte ett uppmuntrande brev kom helt nyligen Dagningen tillhanda från vår kära Syster i Norge, — Anna Paulsen. Vi säga Tack och Gud väl-signe.)

Aminnelse-Måltiden.

Följande Bibelställen anbefalles till läsning omsorgsfullt för att uppfriska minnet av de historiska händelser, som ägde rum vid Israels första Påskfirande i Egypten. Detta kastar sitt ljus över händelserna i Nya Testamentet, varigenom vi ser att Jesus var det antitypiska påskalammet. *Läs 2 Mos. 12: 1—3, 6—8, 11—12. 1 Kor. 11: 23—28 och Matt. 26: 17—20.*

På söndagens afton den 25 Mars i år samlas, på många platser i världen, grupper av Mästarens trogna efterföljare för att fira Hans döds åminnelse. Många enskilda lärjungar, vilka av ett eller annat skäl icke hava möjlighet att fira denna högtid tillsammans med andra nådessyskon, komma att göra detta för sig själva. Vi tror att detta är riktigt och en förmån för de kristna att årligen fira denna högtid just på den föreskrivna årsdagen, såsom det var brukligt för judarna i det G. T:s tider och är så fortfarande, räknat för tiden efter den nymåne, som kommer närmast "vårdagsjämningen", i månaden Nisan.

Jesus instiftade den första Aminnelse Måltiden på årsdagen av slaktandet av påskalammet, vilken inträffade dagen före Israeliternas befrielse från det Egyptiska slaveriet. Det var på den fjortonde dagen efter nymånen i den första månaden, som är Nisan, som inledde judarnas nya heliga år. Enligt den bibliska förordningen började dagen vid solnedgången. Det var vid solnedgången som Jesus deltog i påskmåltiden med sina lärjungar och instiftade Aminnelsen av sin död och enär han blev korsfäst före solnedgången den följande dagen, så inträffade båda dessa bibliska händelser på en och samma dag.

Jesus var det antitypiska eller förebildande Påskalammet, och när vi taga del av "brödet" och "kalken" så är det till minnet av Hans död, — inte som en antityp av Påskmåltiden. Inte desto mindre har händelserna vid den minnesvärda Påsk-natten i Egypten en viktig och betydelsefull innebörd för Aminnelse-Måltiden och det är därför som vi föreslagit läsningen av förut nämnda bibelställen.

Farao upphörde att vara Farao och blev Satan, motståndare till Gud

och hans folk — Guds barn. Israels förstfödda blev *församlingen av de förstfödda, som äro uppskrivna i himmelen.*" (Hebr. 12: 23). Israel i antitypen blev människoslåktets värld. Och välsignade äro alla de, vilkas andliga ögon kunna se att *Jesus är Guds Lamm som borttager världens synd* och att kunna förstå att vi måste näras av Kristus, liksom judarna hämtade sin näring eller föda av påskalammet.

Det "osyrade" brödet upphörde att vara "osyrat" bröd och blev Gud's Ords rena Sanning. I stället för bittra örter, vilka tillsattes för att öka eller egga den judiska aptiten, så har vi "bittra provningar", som hjälper oss att vända våra blickar och vår kärlek från jordiska ting och egga oss till att äta av det osyrade Livets bröd och för det som Gud tillhör.

Gördeln blev en symbol av tjänsten för Herren, Sanningen och Bröderna. Den blev för oss en mycket angelägen sak och en förpliktelse till vår kristna vandel att tjäna andra.

Skorna på deras fötter blev för oss en symbol av vandringen i Kristi nya liv "och skodda om fötterna med fridens evangelii färdighet". (Efes. 6: 15). Och *staven*, på vilken de stödde sig, blev för oss GUDS LÖFTEN — vår källa av tröst och uppehållande nåd, vår ständigt närvarande hjälp i nödens tid, allteftersom vi färdas framåt mot vårt andliga Kanaan.

ÅMINNELSEN AV HANS DÖD.

"Och nu har Kristus, vårt Påskalamm, blivit slaktat för oss" (1 Kor. 5: 7) och vi fortsätta att fira minnet av Hans död. Det är en helig och välsignad stund. För oss är aftonen för Hans döds åminnelse inte lik andra aftnar. Det är då som vi mer än någonsin annars förenas genom den kristna gemenskapens heliga band för att fira minnet av vår Frälsares död, genom att minnas att Han dött för våra synder enligt skrifterna och att förnya vår personliga invigning och vårt beslut att vara trogna mot Honom och Sanningens principer och Rättfärdigheten.

I antitypen var det endast Israels förstfödda som svävade i fara den natten i Egypten. Under Evangelieåldern är det endast *församlingens förstfödda som står på prov*. För Israels förstfödda var det en fråga om

liv och död, om de stannade kvar i huset, bakom blodet, som hade stänkts på dörrposterna och dörrträet. För oss är det en fråga om evigt liv eller evig död huruvida vi förbliva i gemenskapen med *trons husfolk under skyddet* av Påskalammet blod.

Syndens och dödens natt skall snart vara slut. Snart skall den härliga morgonen av världens befrielse från Satans värde hava kommit. Den befrielsedagen kommer att räcka under ETTUSEN ÅR. Under den tiden skall alla, som lyda Guds vilja, leva. Vid slutet på den dagen (tusenårsdagen) skall allt det onda och de som göra vad ont är förgås i det antitypiska Röda Havet, d. v. s. den andra döden, vilket är en bild av Faraos här, som förföljde Israel, och alla slakten på jorden kommer att bli befriade från synd och död i vår Herres och Frälsares, Jesu Kristi Rättfärdiga Rike. Detta är även en del av den lärdom som vi kunna hämta av påskan och senare av Israeliternas befrielse från slaveriet i Egypten.

PROFETIORNA FULLBORDADE.

Två profetior förenas i vittnesbördet om denna stora händelse. På den tionde dagen i månaden Nisan blev påskalammet i Israel utvalt. Det råder intet tvivel om att Jesus visste, att han var det antitypiska Påskalammet. Till bevis härför, låt oss återkalla i minnet några händelser ur vår Frälsares liv. I Joh. 7: 6—9 läsa vi:

"Då sade Jesus till dem: Min tid är ännu icke inne, men edert är alltid redo. Världen kan icke hata eder, men mig hatar hon, ty jag vittnar om henne, att hennes gärningar äro onda. Gån I upp till denna högtid, jag går ännu icke upp till denna högtid, ty min tid är icke ännu fullbordad. Och då han hade sagt dem detta, blev han kvar i Galileen".

Jämför detta med *Job. 13: 1*, vilket bibelställe konstaterar att Jesus visste när hans stund var inne.

Jesus visste att han skulle vara det antitypiska påskalammet, som skulle utväljas på den tionde dagen i månaden Nisan och bli dödad på den fjortonde dagen i samma månad och detta blev också hans erfarenhet. När han red in i staden Jerusalem så ropade folket sitt god-

kännande — "Hosianna, Davids Son", men fyra dagar senare ropade de: "Korsfäst honom, korsfäst honom." Ja, de dödade härlighetens Herre. Inte underligt att lärjungarna blevo överväldigade av dessa snabblöpande händelser.

Och profetian i Sakarja 9: 9 måste uppfyllas där det heter: "Fröjda dig storligen, du dotter Sion, höj jubelrop, du dotter Jerusalem. Se, din konung kommer till dig, rättfärdig och segerrik är han. Han kommer fattig, ridande på en åsna, på en åsninnas fåle."

Judarna visste att i gångna dagar hade deras konungar ridit på en vit åsna, till sina kröningar. De kände också till profeten Sakarjas profetia. De hade väntat länge på dess uppfyllelse. Det var alltså nödvändigt att Jesus framträdde för folket på denna särskilda dag och på detta speciella sätt, ty det var på den tionde dagen i månaden Nisan, och det var nödvändigt för att visa, att det inte fanns någon ursäkt för Israel, när de förkastade Jesus. De kände till profetiorna och de sågo profetian uppfylld.

Huruvida eller inte Jesu intåg i staden Jerusalem var ståtlig och triumferande, beror på från vilken ståndpunkt den betraktas. För överstepräster, de skriftlärd och fariseerna var det långt ifrån en ståtlig procession. För dem tedde sig detta endast som en parad från en fanatisk ledare och dennes duperade okunniga sympatisörer. De kunde inte se något mera. Deras ögon voro förblindade. De såg inte Messias. De såg ingen frälsning. De ropade inte Hosianna. De fruktade att hans fanatism skulle sprida sig, och att detta skulle underminera deras myndighets- och maktställning.

Från lärjungarnas och de övrigas ställning, de som voro fyllda med Messiansk entusiasm, var det en triumf-marsch. Dessa trodde att han, som haft makt till att bota sjuka och uppväcka döda, nu skulle upprätta det sedan lång tid efterlängtade Riket. De hoppades på att han var den, som skulle frigöra Israel. Men Jesus var Konung blott för en dag och han har faktiskt aldrig regerat. Fyra dagar senare fingo lärjungarna se sin Konung naglas fast vid korset och de fingo se honom dö.

Från Gud's ståndpunkt sågs Jesu intåg i Jerusalem i ett helt annat ljus. Gud visste att Jesus var det antitypiska påskalammet. Han visste

att Jesus uppfyllde profetian i Sakarja 9: 9. Men han visste mer än så. Han visste att i sin egen rättatid, — efter det han givit åt Jesus "all makt i himmelen och på jorden", — han skulle på ett triumferande sätt och för alltid borttaga synden och bringa alla ting i lydnad för den gudomliga lagen. Därför visste han att Jesus skulle lyfta upp människan från sjukdom och död. Han visste att Jesus, såsom Konungars konung och Herrars herre, slutligen skulle upprätta den gudomliga viljan över hela jorden.

Gud vare tack för denna vår syn, när vi tänka på Jesu triumferande intåg i Jerusalem. Gud vare tack för att vi kunna i såväl ande som förstående ropa: "Hosianna, Davids Son, Välsignad vare han som kommer i Herrens namn." (Matt. 21: 9). Efter sitt inträde i staden Jerusalem "botade Jesus blinda och halta, som kommo till honom". (Matt. 21: 14). Därigenom utförde han det förebådande verk som han skulle utföra under Tusenårsålderns tidsålder såsom Konungarnas konung i sitt Rike, då det skall ske, som det förutsagts i Jes. 35: 5—6:"

"Då skola de blindas ögon vardas öppnade och de dövas öron bliva upplättna. Då skall den lame hoppa såsom en hjort, och den stummes tunga skall jubla."

BRÖDET OCH KALKEN.

I den mån vi nalkas Åminnelsen av Mästarens död, låt oss hålla i minnet att det är en enkel fest — osyrat bröd och vinträdets frukt. Men o, vilken betydelse har inte detta för oss. Händelserna från den första Åminnelsen står klar i våra sinnen. Det var välsignandet av "brödet" och "kalken" som var så betydelsefullt, när Herren förklarade för sina lärjungar att "brödet" som vi bryta är en delaktighet av Kristi kropp, och "välsignelsens kalk, som vi välsigna är en delaktighet av Kristi blod." (1 Kor. 10: 16).

Jesus betonade att alla hans efterföljare skulle deltaga, inte blott i ätandet av brödet (hans kropp), utan även genom att bliva "bruten" med honom, d. v. s. genom att nedläggas våra liv i hans tjänst. Till dessa, som så gjorde, sade han att han skulle "dricka det (vinet) på

nytt med dem i sitt Rike" (Matt. 26: 29). Dessa tankar måste gripa alla dem, vilka äro i harmoni med Herren och med hans sanning.

"Tagen och äten". Detta är min lekamen." — sade Jesus. *Matt. 26: 26*. Tidigare hade Jesus sagt: "Jag är livets bröd."

"Detta är det bröd, som nedkommer från himmelen, på det att man må äta därav och icke dö. Jag är det levande brödet, som har kommit ned från himmelen. Om någon äter av detta bröd, skall han leva evinnerligen, och det bröd, som jag skall giva, är mitt kött, vilket jag skall giva för världens liv." (Joh. 5: 50, 51).

Att taga del av det osyrade brödet betyder att vi, genom tron tillgodogör oss förmånen av Jesu Kristi offer-lösen, i det vi inser, att vår frälsning vilar på vår Frälsares död på Golgata.

På liknande sätt symboliserar "vinträdets frukt" (vinet) vår Frälsares liv, utgivet för oss i döden — i vårt ställe. Blod representerar Liv- inte *bevarat* Liv, utan *utgivet*, offrat, nedlagt. Det gives ingen annan väg till att vinna evigt Liv, utan genom vår Frälsares, Jesu Kristi utgjutna blod. Eller för att citera Aposteln Petrus i Apg. 4: 12:

"Och i ingen annan är frälsningen, ty det är icke något annat namn under himmelen, bland människor givet, i vilket vi skola bliva frälsta."

Äminnelse-måltiden firas på årsdagen av vår Frälsares död. Aftonen förut är årsdagen av den dag, då vår Herre avskilde Petrus och Johannes för att ordna och tillreda påsk-måltiden. Det var på årsdagens afton, som Jesus instiftade Äminnelse-måltiden (Nattvarden). Efter Måltiden gick han in i Getsemane örtagård och vann där den STORA SEGERN, när han sade till sin Himmelske Fader:

"Min fader, om det är möjligt, så gånge denna kalk ifrån mig. Dock icke som jag vill, utan såsom du. Ske din vilja." (Mtt. 26: 39, 42).

Senare, under samma natt, blev Jesus förråd genom en kyss och kort därefter blev han förd inför landshövdingen Pontius Pilatus och senare inför Herodes. När Pilatus, som fann Jesus oskyldig, såg att han icke kunde uträtta något, (till förmån för Jesus och sanningen) tog han vatten och tvådde sina händer i folkets åsyn och sade: "Os kyl-

dig är jag i denne rättfärdige mans blod. I mån se eder om." Men folket skrek och ropade: "Låt honom korsfästas". (Matt. 27: 22—26).

Sedan följde gisslingen, slagen, begabbelsen och törnekronan." Och när Jesus gick ut, bärande törnekronan och den purpurfärgade manteln, sade Pilatus till folket, (judarna) "Ecce homo", som betyder "SE MÄNNISKAN". (Joh. 19: 5).

Men Jesus var inte besegrad. Trots lidandet älskade han dessa som hatade honom. Han var mild men inte svag. Hans inre andliga styrka uppehöll honom ända till slutet. Klockan nio på den följande morgonen naglades han fast vid korsfästelsens trä, och kl. tre på samma dags afton dog GUDS RENA LAMM.

I den mån vi tänka på Åminnelsen av vår Frälsares död, låt oss då minnas "brödet" — hans sönderbrutna kropp — och "kalken" hans utgjutna blod. Vårt eviga liv beror på hur och på vad sätt som vi värdesätta dessa stora sanningar. Dessa sanningar, rörande den gudomliga anordningen för vår frälsning och för vårt eviga liv, är inte ytliga sådana, — nej, de äro lika djupa som Guds kärlek.

ÄNNU EN TANKE.

Den viktigaste tanken i Åminnelsen är Kristus själv, hans offer och vår lösen, betingelsen för vårt och hela mänsklighetens liv. I Joh. 12:24 finna vi följande ord av Jesus:

"Sannerligen, sannerligen säger jag eder: om vetekornet icke faller i jorden och dör, så förbliver det allena, men om det dör, så bär det mycken frukt."

Det finns, emellertid, en annan innebörd i Åminnelsen, vilken är mycket betydelsefull. Aposteln Paulus hänvisar till denna i 1 Kor. 10: 16—17, där han skriver:

"Välsignelsens kalk, som vi välsigna, är han icke en delaktighet av Kristi blod? Det bröd, som vi bryta, är det icke en delaktighet av Kristi kropp? Emedan det är ett bröd, äro vi, de många, en kropp, ty vi varda alla av det ena brödet delaktiga."

Gemenskap, vilken dyrbar tanke — en gemensam sammansmältning, en gemensam delaktighet, ett kompanjonskap, ett broderskap, grundat

på det som representeras av "brödet" och "kalken". Uti en brödskiva finns det många korn (smulor), vilka, när de blivit sammanförda i ett stycke, blir en brödskiva. Jesu kropp bröts ned och vi måste också "brytas ned" med honom. Vi äga ingen egen förtjänst. Vårt andliga liv består endast i den mån som vi äro en del av *det brödet*. Nedbrytandet av vår kropp representeras av uppoffrandet av det egna jaget vid fullföljandet av vårt invigningslöfte. Detta innebär att vi skola "dö med Kristus", eller för att, citera Aposteln Paulus i 2 Tim. 2: 10—12:

"Därför uthärdar jag allt för de utkorades skull, på det att ock de må vinna den frälsning, som är i Kristus Jesus, med evig härlighet. Det är ett fast ord: Hava vi dött med, så skola vi ock leva med, uthärda vi, så skola vi ock regera med."

På liknande sätt representerar "kalken" Jesu utgjutna blod. Vi mottaga av hans liv endast om vi frambära vårt liv i helig offertjänst, såsom Jesus gjorde det. Det är förtjänsten av Jesu offer som gör vårt offerande välbehagligt inför Gud.

Ehuru det finns glädje i denna *offertjänst* så följer det ofta en *sorgekalk*, vilken är ett tecken på vår Faders godkännande och utgjutande av Hans vilja över dem, som dör med Jesus.

Jesu tog dessa steg: 1) Invigningen, — 2) Offrandet och Lidandet för rättfärdighetens skull och blev belönad för sin trohet.

Och nu frågar han oss: "Kunnen I dricka denna kalk, som jag skall dricka?" Det betyder att vi taga samma steg, som Jesus tog. Äro vi i stånd därtill, så väntar oss en underbar belöning — "Guds arvingar och Kristi medarvingar". (*Rom. 8: 17*).

Vi tro att den riktiga tiden för firandet av Åminnelsen bör omsorgsfullt betraktas, enär den är mycket betydelsefull. Vi anser dock att hjärtats ställning inför Gud, — beträffande de som deltaga i Åminnelsen, — är mera betydelsefull än *tiden och platsen*.

I sammanhang härmed vilja vi citera Paulus i 1 Kor. 5: 7—8:

"Bortrens den gamla surdegen, på det att I män bliva en ny deg, såsom i ären osyrade. Ty vårt påskalamm är ock slaktat för oss nämligen Kristus. Alltså, låtom oss hålla högtid, icke i gammal surdeg, ej heller i elakhetens och onskans surdeg, utan i renhetens och sanningens osyrade deg."

I samma mån som vi betraktar Vår Herres Jesu döds Åminnelse, må vi söka att befria våra hjärtan från "surdegen" och låt oss förnya vårt beslut att segra genom tron. Och när vi taga del av symbolerna (emblem) för Åminnelsen, låt oss gå fram med en sång i våra hjärtan, tack-samma för att vi hava blivit utkallade från mörkret till Guds underbara ljus och kallade till delaktighet i Kristi kropp (församlingen).

Och må förnyat hopp om att få deltaga med Kristus i Riket, draga våra känslor och tillgivenhet närmare Honom ända till dess vi få höra Honom säga till oss orden:

"Väl, du gode och trogne tjänare, i ringa ting har du varit trogen, jag skall sätta dig över mycket: gå in i din Herres glädje." (Matt. 25: 21).

För somliga av oss är innevarande års Åminnelse — måltid kanske den *första*. För andra är det måhända den *sista gången*, på denna sidan förlåten. Men detta betyder så litet, om vi blott äro trogna mot "emblemens" innebörd. Vår bön är att Herren må giva oss alla styrka till att på detta sätt vara trogna.

Låt oss begagna tillfället till förnyelse av vår *invigning* till Herren Gud. Låt oss tacka Honom för Hans stora gåva, när Han gav oss sin älskade Son. Låt oss tacka Honom för Sanningens ljus i vilket vi fröjdas. Låt oss tacka Honom för Hans "*böga kallelse*" genom Jesus Kristus. Låt oss fatta beslut om att visa oss vara mera värdiga Sanningen och mera trogna mot dess förpliktelser, än vad vi någonsin förut varit.

MÅ GUD VÄLSIGNA VÅR ÅMINNELSE-HÖGTID.

(Övers. från *the Dawn* 1956 av Einar).

Rekvirera

DEN STORA SLUTSTRIDEN — SEDAN VÄRLDSFRED.

Skriftenlig — Aktuell — Tankeväckande.

Pris 50 öre.

DAGNINGEN

Torpagatan 32 A — Jönköping — Postgiro nr 8703

Rättfärdiggörelse — (Vad? När? Huru?)

”Då vi nu hava blivit rättfärdiggjorda av tron, hava vi frid med Gud genom vår Herre Jesus Kristus.” (Rom. 5: 1).

Rättfärdiggörelse betyder i själva verket endast *en* sak, nämligen: ett tillrättställande, en handling varigenom någon göres rättfärdig. Rättfärdiggörelse kan vara antingen partiell eller fullständig. I fråga om Abraham var den partiell. Han rättfärdiggjordes till gemenskap med Gud på grund av sin tro och lydnad, men han blev icke rättfärdiggjord till liv, emedan en sådan fullständig rättfärdiggörelse icke kunde genomföras på annat sätt än genom Jesu återlösningsverk, vilket icke hade blivit eller kunde bliva utfört på Abrahams tid.

Evangelieförsamlingens rättfärdiggörelse är ett ögonblickligt verk. ”Gud är den som rättfärdigar”. (Rom. 8: 33). Men grunden för denna rättfärdiggörelse är det offer, som fullbordades av Jesus och avslutades på Golgata. Innan Frälsaren tillräknar oss förtjänsten av sitt offer, måste vi *veta av* honom, lita på honom och antaga hans villkor för lärjungaskap samt inviga oss själva helt, såsom hans lärjungar, ända intill döden. I det ögonblick han tillräknar oss sitt offers förtjänst, som överskyler våra brister, äro vi antagliga för Fadern och upptagna i hans familj genom avlandet av den helige anden samt äro sålunda därefter medlemmar av de förstföddas församling, ”vilkas namn äro skrivna i himmelen.” (Hebr. 12: 23).

Världens rättfärdiggörelse skall icke bliva en ögonblicklig sådan, utan skall fortgå under de tusen åren — under milleniet. Världen kan då sägas vara försöksvis rättfärdiggjord genom medlaren och hans rike, men dess rättfärdiggörelse bliver fullbordad i dess absoluta fullkomlighet först vid slutet av tusenårsriket, då den skall framställas för Fadern och mottagas av honom. ”Gud är den som rättfärdigar”, och han mottager till evigt liv och till sin familj på varje tillvarelseplan endast sådana som äro fullkomliga.

KÖTTETS RENANDE ICKE RÄTTFÄRDIGGÖRELSE.

En person, som under denna evangelieålder önskar vända sig till Gud, finner honom så småningom. Först finner han att Gud har vidtagit en anordning, varigenom han kan vara rättfärdig och ändå vara syndares "rättfärdiggörare". Därefter finner han att Jesu död är den väg, som Gud har försett. Sedan finner han sina egna svagheter och synder — besmittelserna — och han söker, riktigt nog, att bortlägga dessa. Han kan och bör i ansenlig mån rena sig själv från köttets besmittelse, men detta rättfärdiggör honom icke, gör honom icke fullkomlig, emedan han genom ärftlighet är en syndare och ofullkomlig och kan bliva renad endast genom gudomlig tillämpning av förtjänsten av syndoffret. Efter tvagningen i tvättkaret — avläggandet av köttets orenhet — närmar den troende sig ända intill tabernaklets dörr och "binder" sig där, d. v. s. han förbinder sig genom invigningslöften och hängiver sig helt åt Herren och hans tjänst, vadhelst detta må innebära.

Alla de förenämnda stegen, vilka tagas av den person, som åstundar gemenskap med Gud, äro fullt riktiga steg, såsom ock framhållas i ordet. Vi beskriva den person, som tagit dessa steg, såsom försöksvis rättfärdiggjord, d. v. s., han är på rätt väg, han gör vad han kan för att uppnå rättfärdiggörelse. Medan han är på denna väg, får han säkerligen välsignelser i sinne och hjärta samt sitt samvetes gillande. Han blir säkerligen gynnad av Herren i den meningen, att Guds försyn för honom öppnar kunskap om rätta vägen till rättfärdiggörelse, — visande honom nödvändigheten av de uppräknade stegen, inbegripet hans hängivande eller bindande vid tabernaklets dörr. Syndaren, som närmar sig Gud, kan icke göra mera. Nu är det Guds tid att handla. Guds barmhärtighet mot syndaren är uteslutande genom Jesus, som har blivit förordnad till att vara "den store översteprästen". Det tillhör Jesus att mottaga den invigde (bocken) och att offra honom. Och de, vilka Jesus i sin egen skap av Guds överstepräst mottager och godkänner, äro mottagna och godkända av Fadern, och sådana bliva avlade av Fadern

till den gudomliga naturen etc. Det ögonblick då Jesus, och den gudomliga rättvisan genom honom, mottager syndaren, är ögonblicket för rättfärdiggörelsen.

Från det ögonblick då syndaren vände ryggen till synden och började söka Herren och efter bästa förmåga vandra på rättfärdighetens väg, bortläggande köttets orenhet, — från detta ögonblick har denna person ett nytt sinne eller en ny vilja, olika det sinne eller den vilja, som han hade då han älskade och tjänade synden. Detta nya sinne är ett nytt köttets sinne, emedan han icke ännu blivit avlad av den helige anden. I det ögonblick då översteprästen mottager honom, tillräknar sin förtjänst, och Fadern avlar honom av den heliga anden, — i det ögonblicket är denne med det nya sinnet rättfärdiggjord och avlad av anden. Han är då en ny skapelse. Den nya skapelsen skall icke rättfärdiggöras, emedan den nya skapelsen icke har gjort någon synd och har sålunda ingen synd att rättfärdiggöras ifrån. Det var den gamla skapelsen med det nya sinnet som blev rättfärdiggjord, och i ögonblicket för rättfärdiggörelsen dör *den* offerdöden. Den nya skapelsen kan sägas vara rättfärdiggjord i samma mening som Jesus sades vara det — eller som vi läsa i 1 Tim. 3: 16.

”Och erkänt stor är gudaktighetens hemlighet, Han, som har blivit *uppenbar i köttet, rättfärdigad i Anden, sedd av änglarna, predikad bland bedningarna, trodd i världen, upptagen i härligheten.*”

I detta bruk av ordet ”rättfärdiggjord” är tanken: ”*befunnen riktig*”, ”*befunnen fullkomlig*” — icke *gjord* riktig.

FRIDEN PROPORTIONELL MOT FRAMÅTSKRIDANDET.

På denna klass fullt invigd, rättfärdiggjord och mottagen av Fadern genom avlandet av den heliga anden, äro apostelns ord tillämpliga:” (se Rom. 5: 1).

”Då vi nu hava blivit rättfärdiggjorda av tron, hava vi frid med Gud genom vår Herre Jesus Kristus.”

Men detta skriftställe skulle icke vara tillämpligt på några, som icke

hava uppnått invigningens och mottagandets ståndpunkt utan endast hålla på att närma sig den genom förgården. Dessa hava likväl ett visst mått av frid i proportion till deras framåtskridande. Ett visst mått av frid och fröjd härrör från upptäckten att det finnes en väg tillbaka till Gud genom strävan att bortlägga synden och nalkas honom. Men församlingens frid, som nämnes av aposteln i denna text, kan vara tillämplig endast på dem som hava kommit till Guds barns ställning. Gud är icke i frid med några andra.

Det vore icke möjligt för någon under denna evangelieålder att hava alldeles samma erfarenhet som gavs åt Abraham, emedan förhållandena äro olika. Abraham trodde Gud fullständigt, och, så långt han förstod, var han tydligen helt invigd till att göra Guds vilja ända intill döden. Med andra ord, om Abraham hade levat *under* denna evangelieålder, så skulle han hava varit en av de fullt invigda, fullt rättfärdiggjorda och andavlade. Men, emedan han levde *före* evangelieåldern, innan Kristus hade dött för våra synder, så kunde hans invigning icke föra honom till *fullheten* av rättfärdiggörelse och dess privilegier.

Somliga förvirra sig själva genom att tänka på rättfärdiggörelsen såsom bestående av två delar — en laglig och en verklig. Vi känna icke till någonting i Bibeln, som gör en sådan uppdelning av rättfärdiggörelsen. Den är laglig och den är verklig på samma gång. Den skulle icke kunna vara verklig och olaglig, och den skulle icke kunna vara olaglig och ändå verklig.

Vår rättfärdiggörelse, representerad av "bröllopskläderna", som vi iklädas då vi mottagas av Herren, övertäcker icke den "nya skapelsen" utan endast "köttet", vilket är lagligen räknat dött såsom offer. Med andra ord, rättfärdiggörelsen betyder icke en tillrättställande process, utan ett redan uppnått tillstånd. Iklädandet av "bröllopskläderna" betyder vårt inträdande i Guds familj såsom medlemmar av församlingen. Dess avklädande skulle betyda vårt förkastande av Guds nåd och skulle innebära *den andra döden*.

Rättfärdiggörelse för världen skall, såsom redan förklarats, uppnås annorlunda. Det kan sägas, att världens rättfärdiggörelse under den

store Medlaren skall vara en gradvis försiggående sådan, ett gradvis skeende tillrättaställande, allt efter som varje individ vill mer och mer komma i harmoni med Guds fordringar och mottaga mer och mer av "återställelsefullkomlighet". Det måste likväl ihågkommas att "Gud är den som rättfärdigar", och att världen icke skall vara i Guds händer förrän vid avslutningen av tusenårsåldern. Då skola alla, som godkännas av Fadern och mottagas av honom till evigt liv, bliva rättfärdiggjorda i den fulla betydelsen. Detta skall vara en ögonblicklig handling.

(Från reprint W. T. 15 Sept. 1916).

Till Guds barn som äro förenade i samma dyrbara bopp.

Bönen är en förmån och en kraft.

Livets stora lycka beror icke av de ting som man äger eller den ställning som man intager, men av umgänget med dem man älskar. Om en man än ägde stor begåvning och kunskap på litteraturens, konstens, musikens, vetenskapens och sportens område och samtidigt vore världens rikaste man, så skulle han likaväl vara den mest beklagansvärde bland alla människor, om han samtidigt visste att ingen älskade honom.

Livet utmätas med kärlekens mått och livets lycka beror på umgänget med någon människa, som man älskar. Därför säger Paulus åter och åter: "*Glädjen eder i Herren alltid. Åter vill jag säga: Glädjen eder*". (Fil. 4: 4). Aposteln Petrus fördjupar denna tanke i 1 Petr. 1: 8, där det heter:

"Honom älsken I utan att hava sett honom, och fastän I ännu icke sen honom, tron I dock på honom och fröjdens eder över honom med ousäglig och härlig glädje."

Och det finns ingen glädje, som kan få en människas hjärta att klappa i en lyckokänsla som den, att veta sig vara omgiven och fylld av Guds kärlek, från den Gud som är Skaparen och uppehållaren av alla ting samt att vara fullt övertygad om att denne Gud i sin kärlek alltid är redo och villig till att höra och besvara varje bönesuck till honom, som uppstiger från hans barns hjärtan.

Det är i sådana förklaringsstunder, när man känner sig överväldigad av gudomlig kärlek, som man blir mycket känslig för andras nöd och sina egna fel och brister. Då blir det lätt att

”Bära varandras bördor och därvid uppfylla Kristi lag.” (Gal. 6: 2).

Det mått av glädje som en kristen äger här i livet beror till stor del på hans böneliv, ty bönen är icke blott ett medel för att bedja Gud om åtskilliga ting åt sig själv. Nej, bönen är samfundet med vår älskade Frälsare, vår Herre Jesus Kristus. På samma sätt som det betyder jordisk glädje för oss att vara tillsammans med dem, som äro oss kära här i livet, så är det också en himmelsk glädje att genom bönen få vara i vår Frälsares närhet och förtroligt umgås med honom. Det är därför ingen tillfällighet att Paulus, inspirerad av den Helige Ande skrev i 1 Tess. 5: 16—17 följande tvenne uppmaningar:

”VAREN ALLTID GLADA. — BEDJEN OAVLÄTLIGEN.”

Dessa båda uppmaningar äro mycket betydelsefulla och stå intimt förbundna med varandra. Vi kan icke vara ”alltid glada” med mindre än att vi bedja oavlåtligen. Att ”glädja sig i Herren” är sammanfogat med vår umgängelse med honom, genom den Heliga Ande. På samma sätt som vårt lekamliga liv beror på att vi kunna andas och insupa luften in i våra lungor.

Det kommer att märkas i våra liv om vi har upphört med att bedja. Somliga bedja blott när fara är å färde och visst ha vi förmånen att åkalla Herren i nödens stunder. Men detta är inte nog.

De lyckliga kristna äro de, som beder utan uppehåll, men för att kunna göra detta är det en förutsättning, att man gör det till en vana, att i sin ensamhet, i den stängda kammaren eller rummet, för sig själv i enrum med Herren och Ordet umgås med honom i bönen.

Vårt verkliga inflytande på Guds Rikets ställning här i tiden beror icke på vår egen förmåga eller våra möjligheter, utan av Herren själv, men genom vår umgängelse med Herren i bönen bliva vi delaktiga med honom i verksamheten för Riket.

När vi kommer inför Herren i bön, må vi vara stilla några ögonblick och besinna vem Han är, som vi beder till, och vad Han är för oss och vi för Honom.

Uppriktig bön är ett rop från en, som är i nöd, till en, som kan hjälpa. Bönen blir aldrig en verklighet för oss innan den blir en nödvändighet för oss.

När en människa börjar att känna hunger och törst efter rättfärdighet, får den snart en längtan efter att nalkas Gud genom bönen.

Låt oss lita utan förbehåll på Gud. Låt oss inte heller bliva missräknade om Gud giver oss det, som Han ser att vi behöver i stället för det, som vi önskade. Guds bönhörelser äro fullkomliga, och en bedjande kristen är alltid lycklig och glad.

*(Utdrag ur ett brev från en kär dansk broder.
Översatt till svenska av Einar).*

FRÅN REDAKTIONEN

Den första av det nya årets (1956) månader är redan bakom oss. Överallt i Sveriges land har de gamla välkända och harmoniskt klingande julpsalmerna ljudit, i kyrkor, kapell och i tusenden hem. Budskapet om "Frid på jorden åt människor en god vilja" har framburits på *sedvanligt* sätt. Åhörarna har också lyssnat på *sedvanligt* sätt och nu, efter högtidsdagarna går livet sin vanliga gång — på *sedvanligt* sätt. De flesta av vår tids människor förstå inte ännu, trots mycket predikande och tillfällen till att erhålla kunskap, att vår tids generation lever i MÄNNISKOSONENS DAGAR. Man lever i alla fall på *sedvanligt* sätt, precis som man gjorde i Noas dagar.

"De äto, drucko, gifte sig och bortgiftes allt intill den dagen, då Noa gick in i arken och floden kom och förgjorde dem alla." (Luk. 17: 27).

"och de visste intet av, förrän floden kom och tog dem alla bort. Så skall ock MÄNNISKOSONENS tillkommelse vara". (Matt. 24: 39).

Men inte är det väl orätt att äta, dricka och gifta sig. Nej, natur-

ligtvis inte, men det är inte *detta* som de citerade bibelställena vill påpeka. Läser man kapitlen (Matt. 24 eller Luk. 21) i sin helhet, så förstår man att det här är fråga om *Människosönens tillkommelse* och de "tecken", vilka skola föregå denna. Väktarna på Sions murar, som valt att följa i Kristi fotspår, de forska i Guds ord efter dessa tecken och lyda den apostoliska uppmaningen i *2 Petri 1: 19*:

"Och så mycket fastare hava vi det profetiska ordet, och I gören väl att I akten därpå, såsom på ett ljus, som skiner i ett mörkt rum, till dess det dagas och morgonstjärnan uppgår i edra hjärtan".

Beklämmande är det dock att finna att flertalet av människorna, även bland bekännande kristna, ja, t. o. m. sådana i ledande ställning, synes ha glömt denna uppmaning. De ha även glömt det förnämsta av alla buden, Kärlekens bud, Jesu nya bud:

"Ett nytt bud giver jag eder, att I skolen älska varandra". (Joh. 13: 34).

Vi har bevittnat hurusom s. k. kristna samfundsledare rest land och rike omkring för att förtala och beljuga samt förhåna dessa, som ivrigt forska i det profetiska ordet och glädjas över att meddela det, som de hava hört och sett, åt sina medmänniskor.

Vi har även bevittnat huru religiösa föreningar och sällskap, just i vår egen tid, i omätligt maktbegär förföljt t. o. m. sådana av sina egna medlemmar, som på ett eller annat sätt ådragit sig deras onåd. Man lever på *sedvanligt sätt* och resonerar på *sedvanligt sätt* eller på samma sätt som Jesus framställde om "den onde tjänaren" (Matt. 24: 48—51): "*Min Herre dröjer*".

Överallt tränger denna *likgiltighetens* ande in, i alla läger, statskyrkliga som frikyrkliga. Man åberopar sig av yttre attribut såsom tradition, renlärighet, betyg från skolor och lärdomsanstalter eller att man varit med så och så många år i den s. k. verksamheten eller "sanningen". Allt detta, som i och för sig kan vara gott och nyttigt, räcker dock icke till en inträdesbiljett till himmelen. Det förstår vi klart av Jesu ord i Matt. 7: 21—23:

"Icke skall var och en inkomma i himmelriket, som säger till mig: Herre, Herre, utan den som gör min himmelske Faders vilja, som är i himmelen. Många skola säga till mig på den dagen: "Herre,

Herre, hava vi icke i ditt namn profeterat, utdrivit onda andar och gjort många kraftgärningar? Och då skall jag bekänna för dem: jag kände eder aldrig, gån bort ifrån mig, I ogärningsmän."

När vi vet att vi leva i Människosönens dagar och när vi ser att de tecken, som förebådats i Guds ord, går i uppfyllelse det ena efter det andra samt minnas Jesu ord i *Matt. 24: 34*:

"Sannerligen säger jag eder, *detta släkte* skall icke förgås, förrän allt detta har skett",

då borde väl detta vara en kraftig maning för oss alla till att icke leva på *sedvanligt* sätt, d. v. s. på världens sätt. Orden "*detta släkte*" betyder varken mer eller mindre än just vår egen generation, det är *du* och *jag* och alla andra, som upplevat de mångskiftande och snabblöpande händelserna, som ägt rum efter år 1914. Jesu ord i *Matt. 26: 41* bör stå såsom i eldskrift i våra hjärtan: "VAKEN OCH BEDJEN, ATT I ICKE MÅN KOMMA I FRESTELSE. ANDEN ÄR VILLIG, MEN KÖTTET ÄR SVAGT." (Se även *Luk. 21: 36*).

Till "vaktarna" har Jesus ett särskilt ord av uppmuntran:

"Men då detta begynner att ske, (d. v. s. det som han skildrat i det föregående av samma kapitel,) resen eder upp och upplyften edra huvud, ty då nalkas eder förlossning."

När den andra delen av människorna, — de som icke vaka — "uppgiva andan av förskräckelse och av väntan på det som skall övergå världen, ty himmelens krafter skola bäva", — då stundar det en "glädjens tid för Kristi sanna efterföljare. —

Det har varit och är en förmå n för *Dagningen* att få frmbära detta härliga budskap. Med glädje ser vi också många tecken på uppskattning och tacksamhet härför från många av *Dagningens* läsekrets. Uppmuntrande brev, fyllda av kärleksfulla ord och löften om förbön för vår verksamhet, nya prenumeranter och ekonomiska bidrag har på senaste tiden ingått till vår expedition.

Det skulle vara önskvärt att få publicera utdrag av sådana uppmuntrande brev, men platsutrymmet i *Dagningens* spalter medger tyvärr inte detta. Red. har efter bästa förmåga sökt att besvara dessa brev personligen, men vill även på denna plats säga ett hjärtevarmt *tack* och Gud välsigne er alla.

Visserligen har inte vår ärkefiende satan varit överksam. Vi har spårat försök från hans sida till att utså splittring och oenighet på olika sätt, men äro dock glada över att kunna instämma med psalmisten i Dav. ps. 46: 8:

"HERREN SEBAOT ÄR MED OSS, JAKOBS GUD ÄR VAR BORG".

Redaktören.

Artikeln om "Studier i Skriften 1909—1953" har nödgats få stå över till nästa nummer. På grund av författarens sjukdom anlände manuskriptet för sent. Det är dock glädjande att nämna, att innehållet ifråga är ovanligt gott och intressant, vilket omdöme lämnats av ledande bröder, som fått taga del av detsamma.

Red.

SPRID DAGNINGEN OCH DESS TRAKTATER

Gud och förnuftet.

Den stora slutstriden — sedan världsfred.

Insätt bidrag på postgiro nr 8703.

Prenumerera på Dagningen. Fem kr. per år.

Obs! Glöm ej att förnya prenumerationen.

De som önska erhålla Dagningen gratis i fortsättningen torde vara goda meddela detta snarast.

Rekvirera från Dagningen

Torpagatan 32 A — Jönköping.